

Piť (v Topolčanoch) viac piva?

Niektorí z nás sa tým aj hrdili: Topolčany – hlavné mesto piva. Po 28. februári 2010 to vraj už nebude určite pravda, ak to niekedy na Slovensku pravda aj mohla byť. Slovenský trh s pivom mohutne dlhodobo poklesol a ani zahraničný

investor nevie robiť zázraky, podobne ako primátor mesta alebo predseda vlády. Mnohí Topolčanci alebo dlhoroční zamestnanci si možno aj poplačú, ale ekonomické parametre výroby piva nedokážu zmeniť, ani keby začali pivo piť na zápis do Guinnessovej knihy rekordov. Svetoznáma značka piva *Topvar* sa asi bude vyrábať vo Veľkom Šariši, ale to žochárom veľkú radosť neurobí.

Aj keď areál topolčianskeho pivovaru nezostane opustený, lebo tam bude administratívne centrum a stredisko distribúcie podniku **Pivovary Topvar**, nebude sa čím v meste pýšiť. Aj miestny bronzový „Žochár“ na námestí asi zosmutnie. Žiadna pivovarnícka expozícia v Trábečskom múzeu radosť a hrdosť už neprinesie, ak pivo netečie z domáceho pivovaru.

Ak sa pozrieme do histórie, zistíme, že výroba piva v Topolčanoch sa spomína už v roku 1274 v listine uhorského kráľa Ladislava IV. a súčasný pivovar vznikol roku 1964. V rokoch 1958–1961 bola v Topolčanoch postavená sladovňa. Terajší majiteľ **SABMiller**, možno druhá najväčšia pivovarnícka spoločnosť na svete, ohlásila ukončenie výroby piva v Topolčanoch na spomínaný termín 28.2.2010. Čo napíšu dejiny ďalej, málo kto z nás vie.

Celosvetová hospodárska kríza sa takto prejavila aj u nás. Hľadáme príčiny, desia nás následky. Začíname si uvedomovať nízky počet praktických riešení i málo nasledovaniahodných príkladov. Možno už vnímame nedostatok ušľachtilých ľudských osobností. Ekonómovia hovoria často o morálke, politici chcú byť astrológmi. Ľadovým hokejom v tridsaťstupňovej augustovej páľave chceme ukazovať finančnú solidárnosť nekorčuľujúcej väčšiny na sprofanovanom idole športového vyžitia vyšinutej menšiny. Často strácame víziu toho, čo je normálne. Zrejmy prírodný nezmysel ukazujeme i obdivujeme aj napriek tomu, že je to zmanipulovaný výtvar ľudskej drzosti a nafúkanej arogantnosti. Uniká nám prirodzená súdnosť. Mizne v nás pokora pred mohutnosťou prírody, vytráca sa nielen úcta k slušnosti, ale aj nezištnej obetavosti. Sme dopletení z každodennej všednosti, nezriadené túžime po umelej výstrednosti a neobmedzenom konzume. Triezvosť je často na posmech, ohľaduplnosť býva označovaná za slabosť a neschopnosť. Opičíme sa od tých, ktorých prírodný výber obišiel a predbehol. Nevieme kam patríme a čím by sme mohli byť. Neuznávame súradnice neúplatnej pravdy a nezištnej láskavosti. Nehľadáme Toho, ktorý je alfou i omegou našej humanity v bezbrehejšej tvorivejšej spolupráci celého ľudstva. *Ak neobrodíme svoje svedomie, nezachránia nás nijaká ekonomika* (A. Solženicyn, 1918–2008).

(dmj)